

Віталій Завгородній,

кандидат юридичних наук, доцент,

докторант кафедри теорії та

історії держави і права

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ORCID: 0000-0002-7489-8170

<https://doi.org/10.37374/2019-36-20>

УДК 341.231.145

Термінологічна невизначеність понять, що відображають результати волевиявлення Європейського суду з прав людини

Важливим завданням загальної теорії права є не лише розкриття змісту понять, але й подолання термінологічної невизначеності, зумовленої вживанням різних термінів, як словесних символів цих категорій. Огляд доктринальних джерел, а також аналіз норм національного законодавства, включно з Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) як її складовою, та положень Регламенту Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ, Страсбурзький Суд, Суд Ради Європи), свідчить про те, що вчені (як вітчизняні, так і зарубіжні), законодавець (Верховна Рада України), органи Ради Європи, серед яких Комітет Міністрів Ради Європи та ЄСПЛ, вживають різні терміни для словесного позначення понять, що відображають результати діяльності Страсбурзького Суду.

Такими словами, зокрема, є: «decisions» і «judgments» [1] – в офіційних англомовних текстах документів Ради Європи; «dйcisions» і «arrkts» [2] – у офіційних франкомовних текстах документів Ради Європи; «ухвали» та «рішення» [3] – в україномовних текстах документів Ради Європи (в редакції їх офіційного перекладу) та законах України; «решения» і «постановления» [4, 5] – в російськомовних текстах документів Ради Європи (в редакції їх офіційного перекладу).

Зміст вищенаведеного свідчить, що вживані в актах Ради Європи терміно-поняття, які відображають результати волевиявлення ЄСПЛ, не лише перекладаються українською й російськими мовами по різному, але й несуть у собі різне смислове навантаження та мають відмінне змістовне наповнення. Тому актуальним вважаємо не лише питання терміно-

логічної коректності перекладу українською мовою термінів, що відображають волевиявлення ЄСПЛ, але й подальшої їх мультиплікації в законодавстві України та національній правовій доктрині.

Рішення Європейського Суду з прав людини були предметом наукових досліджень таких вітчизняних і зарубіжних правників: К. В. Андріанова, Є. С. Алісієвич, В. Г. Буткевича, А. С. Григоряна, О. В. Дев'ятової, Т. І. Дудаш, Ю. Є. Зайцева, В. А. Капустинського, В. В. Костицького, П. А. Лаптева, М. В. Мазура, М. М. Марченко, І. С. Метлової, В. Т. Маляренко, П. М. Рабіновича, О. В. Соловйова, В. С. Стефанюка, С. Р. Тагієва, О. І. Тіунова, В. А. Туманова та інших. Водночас питання з'ясування категорій, що відображають результати волевиявлення Міжнародного Суду Ради Європи, не знайшло свого однозначного вирішення в правничій науці, а отже залишається предметом дискусії та обумовлює необхідність здійснення подальших наукових розвідок у цій царині.

При підготовці цієї статті автор поставив за мету за допомогою етимологічного та семантичного аналізу спробувати подолати термінологічну невизначеність категорій, що відображають результати діяльності Європейського Суду з прав людини.

Принагідно відзначити, що термін «рішення» у Великому енциклопедичному юридичному словнику вживається у вузькому та широкому значенні. У найзагальнішому соціально-психологічному плані – це свідомий і вольовий акт особи, який передбачає вибір між альтернативними варіантами поведінки у процесі досягнення певної мети. У вузькому розумінні, в межах діяльності органів державної влади і місцевого самоврядування, рішення являють собою правові акти, які встановлюють нові, змінюють чи скасовують діючі правові норми... Рішення мають різну правову форму залежно від суб'єкта прийняття та його правового статусу. Так, форма рішень органів державної

влади, місцевого самоврядування в України визначається Конституцією та актами законодавства. Зокрема, рішення судових органів оформляються ухвалами, постановами, вирокami... [6, с. 781].

У Великому тлумачному словнику сучасної української мови міститься чотири варіанти до трактування цього слова: 1) дія за значеннями рішення, вирішити, результат цієї дії; 2) вирок суду, постанова, розпорядження якої-небудь організації, зборів і т. ін.; 3) продуманий намір зробити що-небудь, якимось чином; 4) спосіб вирішення, зображення, подання, розв'язання чого-небудь [7, с. 1036].

Аналіз вищезазначених підходів до інтерпретації терміна «рішення» дає підстави зробити висновок про те, що в рамках нашого дослідження його слід розуміти у двох значеннях, а саме: 1) як свідомий та вольовий акт Страсбурзького Суду, що передбачає дію, яка здійснюється ним в межах визначеної юрисдикції; 2) як правовий акт Суду Ради Європи, який зумовлює юридичні наслідки та має різну юридичну форму (ухвали, постанови, консультативні висновки тощо).

А отже, рішення ЄСПЛ – це родове поняття, що відображає всі можливі результати волевиявлення Суду Ради Європи, яке за своїм обсягом ширше інших згаданих нами категорій. Тому використання терміна «рішення» при здійсненні перекладу чи характеристики конкретних різновидів правових актів ЄСПЛ є недоречним як в національному законодавстві, так і теорії та юридичній практиці.

Наш умовивід підтверджується і висновками Г. В. Фазикош, яка зазначає, що з огляду на зміст чинного законодавства, найбільш коректним є застосування терміна «судове рішення» для ідентифікації усіх судових актів незалежно від виду юрисдикції. Судове рішення – це родове (універсальне) поняття, що означає актрішення суду, яким вирішується су-

дова справа по суті, а також процесуальні питання, що стосуються руху справи, та інші питання у межах юрисдикційних повноважень суду [8, с. 13].

Звідси виникає потреба у визначенні відповідних назв правових актів Суду Ради Європи, про які йде мова у Конвенції та Регламенті ЄСПЛ. Не останнє значення при вирішенні цього дослідницького завдання має їх точний переклад на українську як з англійської, так і французької мов.

Так, англійське слово «decision» і французьке слово «décision» у їх буквальному перекладі означає «рішення». Однак, словником пропонуються і інші варіанти перекладу цього терміну з англійської, серед яких: визначення, вирішення, вирок, постанова, рішучість, твердість [9], що ще раз підтверджує правильність нашого попереднього висновку.

Уважаємо, що для віднайдення відповідного аналогу офіційно вживаного в документах Ради Європи терміна «decision», методологічно правильним є розуміння того, в рамках здійснення яких юрисдикційних повноважень Страсбурзького Суду ухвалюються такого роду рішення, а також які юридичні наслідки вони спричиняють.

Огляд положень Регламенту ЄСПЛ вказує на те, що Страсбурзький Суд ухвалює рішення у формі «decision» з таких питань: а) про присутність інших осіб на нарадах суддів (правило 22); б) про об'єднання заяв (правило 42); в) про вилучення заяви із реєстру справ (правило 43); г) щодо прийнятності/неприйнятності заяв (правило 53, 54-1); д) щодо відмови у задоволенні клопотання про надання консультативного висновку з причин виходу за межі консультативної компетенції Суду, визначеної в статті 47 Конвенції (правило 87).

До таких правових актів Суду Ради Європи Регламентом висувається ряд вимог, а саме: 1) ухвалюються більшістю голосів присутніх суддів (правило 23); 2) в «decision» палати має бути зазначено, яким чином її

було винесено - одноголосно чи більшістю голосів; 3) «decision» має бути вмотивованим та має бути повідомлене заявникові, а також Договірній Стороні чи сторонам, яких це стосується, а також тій чи іншій третій стороні (правило 56); 4) усі «decision» палат виносяться або англійською, або французькою мовою, окрім випадку, коли Суд вирішує, що «decision» має бути винесеним обома офіційними мовами; 5) опублікування «decision» в офіційних матеріалах Суду здійснюється обома офіційними мовами Страсбурзького Суду (правило 57) [10].

Аналіз вищенаведених положень дає підстави стверджувати про спорідненість «decisions» ЄСПЛ з ухвалами національних судів, які є актами застосування правових норм, що спрямовані на вирішення окремих процедурних питань в рамках провадження.

Зазначений умовивід підтверджується і висновками В. П. Нагребельного, М. Й. Штефан та О. О. Штефан, які пропонують наступне визначення поняття «ухвала суду» у широкому значенні – акт застосування судом норм процесуального права, спрямований на вирішення окремих (насамперед процедурних) питань, що виникли у процесі розгляду конституційних, цивільних, господарських або кримінальних справ. Як наголошують правники: 1) у конституційному судочинстві – це рішення КСУ з процедурних питань (відкриття або припинення провадження у справі, відмова у відкритті провадження тощо); 2) у цивільному судочинстві – акти суду, якими вирішуються окремі питання пов'язані з рухом провадження у цивільній справі, різноманітні клопотання та заяви осіб, що беруть участь у справі, питання про відкладення розгляду справи, зупинення або закриття провадження у справі, залишення заяви без розгляду; 3) у господарському судочинстві – процесуальний документ, який приймається господарським судом у разі якщо господарський спір не ви-

рішується по суті (відкладення розгляду справи, зупинення, припинення провадження у справі, залишення позову без розгляду то-що) [11, с. 928-929].

Відповідно до положень статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України, ухвала суду – це письмове або усне рішення суду будь-якої інстанції в адміністративній справі, яким вирішуються питання, пов'язані з процедурою розгляду адміністративної справи, та інші процесуальні питання [12].

З огляду на вищевикладене вважаємо, що «decision» Страсбурзького Суду притаманні такі характерні риси ухвали суду: а) є різновидом рішення ЄСПЛ, що має документальну форму зовнішнього вираження; б) приймається відповідно до норм Конвенції та Регламенту Суду задля вирішення окремих процедурних питань в рамках розгляду заяв або справ; в) приймається одноособово або колегіально; г) складається зі вступної, мотивувальної та резолютивної частин; д) повідомляється сторонам провадження та публікується в офіційних виданнях; е) є обов'язковим для виконання. Отже, україномовний переклад терміна «decision» є більш прийнятним, аніж його російський варіант.

В свою чергу англійське слово «judgment» в буквальному перекладі означає «судження», «думка», в той час як французький термін «arrêt» має декілька перекладів, серед яких у юридичному значенні він означає «судова постанова» або «припинення» [13]. Зважаючи на те, що Україна, як і Франція належить до країн романо-германської правової сім'ї, а також те, що франкомовний текст Конвенції визнають авторитетним (тобто, вірогідним, справжнім, дійсним) при вирішенні спорів щодо змісту конвенційних норм, вбачаємо правильним брати за основу переклад положень Європейської Конвенції та Регламенту ЄСПЛ саме з французької мови.

Принагідно відзначити, що у юридичній літературі термін «постанова суду» здебільшого інтерпретується як різновид судового рішення, що ухвалюється по суті справи.

Так, наприклад, В. Маляренко словосполучення «постанова суду» трактує як процесуальний акт у судовій справі, що виноситься суддею одноособово, а також акт, який ухвалюється пленумами Верховного Суду України і вищих спеціалізованих судів та президіями Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів, апеляційних судів. У формі постанови адміністративний суд викладає судові рішення, яким вирішує спір по суті [14, с. 663-664]. У Вільній енциклопедії «Вікіпедія» вказаний термін також тлумачиться як письмове судові рішення, в якому справа вирішується по суті. За своїм процесуальним статусом постанова суду в цілому рівно-значна рішенням [15].

Враховуючи те, що остаточні рішення ЄСПЛ («judgments») також ухвалюються по суті справи, логічним є їх віднесення саме до такого різновиду судових актів.

Постанови є одним із актів Верховного Суду. Так, відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, є обов'язковими для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить відповідну норму права (пункт 5); висновки щодо застосування норм права, викладені у постановах Верховного Суду, враховуються іншими судами при застосуванні таких норм права (пункт 6) [16].

Отже, одним із структурних елементів постанов Верховного Суду, як акту найвищої судової інстанції України, яким вирішується справа по суті, є правові позиції (висновки), що є результатом правотлумачної діяльності Суду та мають юридичне і методологічне значення для інших суб'єктів

правозастосовної діяльності. Тотожний елемент наявний і у внутрішній будові «judgments» Страсбурзького Суду.

Важливим в рамках розгляду даного питання вважаємо і законодавчо затверджену загальну структуру судових постанов. Згідно з приписами статті 356 Кодексу адміністративного судочинства України постанова суду касаційної інстанції складається з:

1) вступної частини із зазначенням: а) дати і місця її прийняття; б) найменування адміністративного суду, прізвищ та ініціалів суддів і секретаря судового засідання; в) найменування (ім'я) учасників справи і найменування (ім'я) особи, яка подала касаційну скаргу; г) найменування суду першої та (або) апеляційної інстанції, судові рішення якого оскаржується, номери справи, дати ухвалення судового рішення, прізвища та ініціалів судді (суддів);

2) описової частини із зазначенням: а) короткого змісту позовних вимог і рішень судів першої та апеляційної інстанцій; б) короткого змісту вимог касаційної скарги; в) узагальнених доводів особи, яка подала касаційну скаргу; г) узагальненого викладу позиції інших учасників справи;

3) мотивувальної частини із зазначенням: а) мотивів прийняття або відхилення кожного аргументу, викладеного в касаційній скарзі та відзиві на касаційну скаргу; б) доводів, за якими суд касаційної інстанції погодився або не погодився з висновками суду першої та (або) апеляційної інстанції; в) висновків за результатами розгляду касаційної скарги з посиланням на норми права, якими керувався суд; г) дій, що їх повинні виконати суд першої та (або) апеляційної інстанції у разі скасування судового рішення і передачі справи на новий розгляд;

4) резолютивної частини із зазначенням: а) висновку суду касаційної інстанції по суті вимог касаційної

скарги і позовних вимог; б) нового розподілу судових витрат, понесених у зв'язку із розглядом справи у суді першої інстанції та апеляційної інстанції, - у разі скасування рішення та ухвалення нового рішення або зміни рішення; в) розподілу судових витрат, понесених у зв'язку з переглядом справи у суді касаційної інстанції; г) повороту виконання у разі скасування рішень судів за наявності відповідної заяви та підстав; г) встановленого судом строку для подання суб'єктом владних повноважень - відповідачем до суду першої інстанції звіту про виконання постанови, якщо вона вимагає вчинення певних дій [17].

Аналіз зазначеного дає підстави стверджувати про схожість підходів до загальної структури постанов Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду з «judgments» Європейського Суду, останні з яких також мають вступну, описово-мотивувальну та резолютивну частини, що впливає з положень Правила 74 Регламенту ЄСПЛ.

Окрім структури постанова суду має відповідати і іншим вимогам, серед яких зовнішня форма вираження та правосудність. Як стверджують Г. В. Фазикош та Г. М. Бахарева, судові рішення, в яких справа вирішується по суті (у цивільному та у кримінальному судочинстві), відповідно до національного законодавства завжди оформлюються як самостійні письмові процесуальні документи. Разом з тим правниками наголошується і на вимогах, яким має відповідати судові рішення як акт правосуддя. Серед них «переконливість» (упевненість) та «поза усяким сумнівом», які найчастіше висуюються до остаточних рішень у справі [18, с. 30, 34].

Варто зауважити, що сам Європейський Суд неодноразово у своїх рішеннях по суті справи наголошував на важливості дотримання таких вимог правосуддя як обґрунтованість, повнота, ясність, точність, вмотивованість судових рішень, яким безсу-

мнівно відповідають і «judgments» Страсбурзького Суду.

Вищезазначене дає змогу виокремити ті суттєві ознаки, що дозволяють ідентифікувати «judgments» Європейського Суду у якості судових постанов: а) ухвалюються по суті справи комітетом, палатою або Великою палатою Суду; б) є засобом здійснення юрисдикційних повноважень Суду щодо застосування та тлумачення конвенційних норм; в) кінцевою метою їх ухвалення є вирішення питання про порушення/не порушення прав та свобод людини гарантованих Конвенцією, а також визначення справедливої сатисфакції; г) мають вступну, описово-мотивувальну та резолютивну частини; д) їх невід'ємним елементом є правові позиції, що мають юридичне та методологічне значення для органів публічної влади держав-учасниць Конвенції; е) мають документальну форму вираження; є) відповідають якісним характеристикам остаточних рішень суду як актив правосуддя.

Уважаємо, що своєрідною прогалиною національного законодавства, що регулює суспільні відносини, в межах яких забезпечується імплементація рішень ЄСПЛ, є відсутність

нормативно-правових приписів, які б уміщували в собі дефініції понять, що відображають різні за своїм змістом та юридичними наслідками результати волевиявлення Суду Ради Європи.

З метою усунення цієї проблемної ситуації пропонуємо статтю 1 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики ЄСПЛ» доповнити приписами, що розкривають зміст таких термінопонять: а) рішення Європейського Суду з прав людини – результат волевиявлення Суду Ради Європи, виражений в формі юридичного документу (ухвали, постанови, консультативного висновку), що породжує правопевні юридичні наслідки; б) ухвала (decision) ЄСПЛ – рішення Страсбурзького Суду імперативного характеру, що є результатом вирішення окремих процедурних питань, які пов'язані з розглядом заяв або справ; в) постанова (judgment) ЄСПЛ – обов'язкове для виконання державами-учасницями Конвенції остаточне рішення Суду Ради Європи, що ухвалюється по суті справи, змістом якого є положення правотлумачного та правозастосовного характеру.

Список використаних джерел

1. *Rules of European Court of Human Rights*. Council of Europe. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_ENG.pdf
2. *Ruglement de la Cour européenne des droits de l'homme*. Conseil de l'Europe. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Library_2019_RoC_FRA.PDF
3. *Регламент Європейського Суду з прав людини*. Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_067;
4. *Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини* : Закон України від 23 лютого 2006 № 3477-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3477-15>
5. *Регламент Европейского Суда по правам человека*. Совет Европы. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_RUS.pdf
6. Селівон М. Ф. Рішення. *Великий енциклопедичний юридичний словник* / за ред. Ю.С. Шемшученко. Київ : ТОВ «Видавництво «Юридична думка»», 2007. 992 с.
7. Бусел В. Т. Рішення. *Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.)* / голов. ред. В.Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
8. *Посібник з написання судових рішень у цивільному і кримінальному судочинстві*. Київ : Баїте, 2016. 206 с.
9. *Національний online перекладач*. URL: <https://www.m-translate.com.ua/en->

uk/word-decision-translation

10. Rules of European Court of Human Rights. Council of Europe. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_ENG.pdf

11. Нагребельний В. П., Птефан М. Й. Птефан О. О. Ухвала суду. Великий енциклопедичний юридичний словник / ред. Ю. С. Шемшученко. Київ : ТОВ «Видавництво «Юридична думка»», 2007. 992 с.

12. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747 – IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

13. Он-лайн перекладач «PROMT.ONE». URL: <https://www.translate.ru/dictionary/fr-ru/arg%C3%AAt>

14. Маляренко В. Т. Постанова суду. Великий енциклопедичний юридичний словник / ред. Ю.С. Шемшученко. Київ, 2007. С. 663-664

15. Постанова суду. Вільна енциклопедія «Вікіпедія». URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>

16. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>

17. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747 – IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>

18. Посібник з написання судових рішень у цивільному і кримінальному судочинстві. Київ : Ваіте, 2016. 206 с.

Завгородній В. А. Термінологічна невизначеність понять, що відображають результати волевиявлення Європейського суду з прав людини

В статті здійснено етимологічний та семантичний аналіз вживаних в правових актах Ради Європи, національному законодавстві, юридичній науці та практиці слів «рішення», «decision», «dйcision», «ухвала», «judgment», «arгkt», «постанова», які використовуються для позначення результатів діяльності Страсбурзького Суду. За результатами дослідження встановлено, що термін «рішення» слід використовувати при характеристиці родового поняття, яке відображає всі можливі результати волевиявлення Суду Ради Європи та за своїм обсягом ширше інших досліджуваних нами категорій. Коректним перекладом слова «decision» вважаємо терміно-поняття «ухвала», під яким пропонується розуміти рішення Страсбурзького Суду, за допомогою якого вирішуються окремі процедурні питання, пов'язані з розглядом заяв або справ. Відповідником категорії «judgment» є терміно-поняття «постанова», під яким слід розуміти обов'язкове для виконання державами-учасниками Конвенції остаточне рішення Суду Ради Європи, що ухвалюється ним по суті справи.

Ключові слова: рішення суду, ухвали суду, постанови суду, правові акти суду, результати волевиявлення суду, Європейський суд з прав людини.

Завгородній В. А. Терминологическая неопределенность понятий, отражающих результаты волеизъявления Европейского суда по правам человека

В статье осуществлен этимологический и семантический анализ применяемых в правовых актах Совета Европы, национальном законодательстве, юридической науке и практике слов «решение», «decision», «dйcision», «определение», «judgment», «arгkt», «постановление», которые используются для обозначения результатов деятельности Страсбургского Суда. По результатам исследования установлено, что термин «решение» следует использовать при характеристике родового понятия, которое отражает все возможные результаты волеизъявления Суда Совета Европы и по своему объему шире других исследуемых нами категорий. Корректным переводом слова «decision» считаем терминопонятие «определение», под которым предлагается по-

нимать решение Страсбургского суда, с помощью которого решаются отдельные процедурные вопросы, связанные с рассмотрением заявлений или дел. Категории «judgment» соответствует термино-понятие «постановление», под которым следует понимать обязательное для исполнения государствами-участниками Конвенции окончательные решения Суда Совета Европы, которые принимается им по существу дела.

Ключевые слова: решение суда, постановления суда, определения суда, правовые акты суда, результаты волеизъявления суда, Европейский суд по правам человека.

Zavhorodnii V. Terminological ambiguity of concepts that reflect European Court of Human Rights results activities

In this article the author, using etymological and semantic analysis, attempts to overcome the terminological ambiguity of categories that reflect the results of the European court of human rights.

In the context of this study, the term «decision» is to be understood in two respects, namely: 1) as a conscious and willful act of the Strasbourg Court, providing for an action taken by it within the defined jurisdiction; 2) as a legal act of the European court of human rights, which has legal consequences and has a different legal form, legal acts of the European Court of human rights is a generic concept that reflects all possible results of the will of the International Court of Council of Europe, which is broader in scope than the other categories we have examined.

The «decisions» of the Strasbourg Court are legal acts applying rules of law aimed at resolving particular procedural issues in the proceedings. The «decisions» are only those legal acts of the International Court of Europe Council which have the following characteristic features: a) is a type of legal act of the Strasbourg Court having a documentary form of external expression; b) be adopted in accordance with the rules of the Convention and the Rules of the Strasbourg Court for the purpose of resolving particular procedural issues in the context of the examination of applications or cases; c) they are adopted individually or collectively; d) consists of introductory, motivational and resolute parts; e) notified to the parties to the proceedings and published in official publications; d) is mandatory for the respective addressees.

The final legal acts of the European Court of human rights, which are essentially the case, logically refer to such a variety of judicial acts as «judgments», which are characterized by such essential features: a) be decided on the merits of the case by a committee, a chamber or a Grand Chamber; b) is a means of exercising the jurisdiction of the Strasbourg Court to apply and interpret convention rules; c) the purpose of their adoption is to resolve the issue of violation / non-violation of human rights and freedoms guaranteed by the Convention, as well as to determine just satisfaction; d) have introductory, descriptive, motivational and resolute parts; e) they are an integral part of the legal positions of the courts, which have legal and methodological implications for the public authorities of the States Parties to the Convention; d) have a documentary form; g) meet the qualitative characteristics of the final decisions of the court as acts of justice.

Key words: decisions, judgments, court acts, legal acts of court, the results of a court's will, European court of human rights.